Mukhi. BPP(2025)11: V — ପ୍ରାଚୀ ପତ୍ରିକା
ଗବେଷଣାତ୍ମକ ପ୍ରବନ୍ଧ — ମୁକ୍ତ ପ୍ରବେଶ
DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.16919763 — ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଅସହାୟତାବୋଧ ଅବଲମ୍ବନରେ : 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ'

ସଞ୍ଜୟ କୁମାର ମୁଖୀ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର :

ସମାଜରୁ ବିଷୟଚୟନକରି କଥାକାରଟିଏ ସୃଜନମନସ୍କ ହୁଏ । ଆଧୁନିକ ମଣିଷ ହା ହୁତାଶମୟ ଜୀବନ ଭିତରୁ ଖୋଜିବୁଲୁଥାଏ ବଞ୍ଚିବାର ସାହାରା ସେଥିପାଇଁ ସେ ଅନେକ ବାଧାବିଘ୍ନର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୁଏ । କଥାଶିଳ୍ପୀ ସେହିସବୁ ବିଷୟକୁ ଉପନ୍ୟାସରେ ପୁଞ୍ଜିକରି ଲିପିବଦ୍ଧ କରେ । କଥାକାର ଭୀମ ପୃଷ୍ଟିଙ୍କ ଉପନ୍ୟାସ 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ' ସେହିପରି ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ସଂଘର୍ଷପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି । ମଣିଷଟି ଜୀବନରେ ଯେଉଁଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢୁଥାଏ ଏବଂ ଭାଙ୍ଗିପଡୁଥାଏ ତାହାକୁ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଷ୍ଟି ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ ଆବେଗ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ କରିଛନ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନା ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ :

ଅସହାୟ, ଯୁଗଯନ୍ତ୍ରଣା, ଜୀବନ ଶୈଳୀ, ଜୀବନ, ସମୟ ଓ ସମାଜ ।

କଳ୍ପନାରେ ବଞ୍ଚୁଥିବା ଏହି ଆଧୁନିକ ମଣିଷ ନିଜର ବାସ୍ତବତା ପରଖିଲା ବେଳେ ସେ ଭାବେ ବାସ୍ତବତା ଦୁନିଆରୁ ସେ ବହୁତ ଦୂରରେ । କଳ୍ପନା ଜଗତରେ ମଣିଷ ହିଁ ଅସହାୟତାବୋଧ, ନିଃସଙ୍ଗତା, ଏକଲାପଣକୁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ, ସେ ଉତ୍ତର ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏହି ଭଳି ଏକ କଳ୍ପନା ଏବଂ ବାସ୍ତବତାର ସମନ୍ୱୟଚିତ୍ର ହେଉଛି 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ'; ଯାହା ଭୀମ ପୃଷ୍ଟିଙ୍କର ବହୁ ଆଦୃତ ଉପନ୍ୟାସ ।

ମଣିଷ ଜୀବନର ଅସହାୟତାବୋଧ ଆଧୁନିକ ଜୀବନ ଶୈଳୀରୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରାଯାଇପାରେ । ଯୁଗଯନ୍ତ୍ରଣାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଯଦି କେହି କଥାକାର ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳକୁ ମୁକ୍ତକଣ୍ଠରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିଲେ କଥାଶିଳ୍ପୀ ଭୀମ ପୃଷ୍ଟି । ଉପନ୍ୟାସ ଧାରାରେ ସେ ଯେପରି ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ସଂଘର୍ଷପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଏବଂ ତତ୍ ସହିତ ଜୀବନଶୈଳୀ ଓ ତାହାର ଅସହାୟତାବୋଧ ଯେପରି ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଛି ତାହା ପାଠକକୁ ନିଜ ଜୀବନ ସହ ସଂପୃକ୍ତ କରିଦେବାରେ ନେଇଛି ପ୍ରମୁଖ ଭୂମିକା । ଯେତେ ଗୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି; ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ ମଣିଷ ଜୀବନର

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ
Quick Response Code:
Available online at : https://pracheenews.com/
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.16919763
Article No - BPPP00331

ଯୋଗାଯୋଗ : ସଞ୍ଜୟ କୁମାର ମୁଖୀ,
ଗବେଷକ, ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ
ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ,ବାଲେଶ୍ୱର
E mail : sanjaykumukhi@gmail.com
Orcid Id : https://.org/0009-0001-7099-3015

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୬.୦୫.୨୦୨୫	୧୧.୦୬.୨୦୨୫	୨୪.୦୭.୨୦୨୫	୧.୦୮.୨୦୨୫

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ମୁଖୀ, ସଞ୍ଜୟ କୁମାର; ୨୦୨୫। ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଅସହାୟତାବୋଧ ଅବଲମ୍ବନରେ : 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ'। ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ। ଭାଗ :୧୧, ସଂଖ୍ୟା : ଙ, ପୃଷ୍ଠା :୯୬-୯୮ ।

ଅସହାୟତବୋଧର ବିବର୍ତ୍ତନ ରୂପ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଆମର ଆଲୋଚ୍ୟ 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ' ଉପନ୍ୟାସରେ ଯେଉଁ ମଣିଷ ଜୀବନର ସଂଘର୍ଷମୟ ଉପସ୍ଥିତି ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା; ତାହା ଉପନ୍ୟାସରେ ଏକ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟକୁ କଥାକାର ଉନ୍ମୋଚନ କରିଛନ୍ତି । ୨୦୧୧ ମସିହାରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇଥିବା ଏହି ଉପନ୍ୟାସଟି ଆଜିର ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍ୱ ମୂଲ୍ୟ ବଜାୟ ରଖେ ।

ଆଧୁନିକ ମଣିଷ ଚିନ୍ତା ଚେତନାରେ ସମୟ ଅତିବାହିତ କଲା ବେଳେ ନିଜ ମୁଣ୍ଡରେ ଅନେକ ଦୁଶ୍ଚିନ୍ତା ହିଁ ତାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାଏ; ଏକଲାପଣିଆକୁ ସାଥି ବୋଲି ଭାବି ସମୟ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ । ସ୍ୱପ୍ନର ସହରରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଘୁରି ବୁଲେ ତାହାର ସାମ୍ନାକୁ ଯିଏ ଆସେ ତାହାକୁ ସେ ଚିହ୍ନି ନଚିହ୍ନିଲା ଭଳି ଅଭିନୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ରାସ୍ତାରେ ଯେତେ ଧକ୍କା ଖାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁହେ – "କେହି ମୋ ବାଟ ଓଗାଳି ଛିଡ଼ା ହୁଅ ନାହିଁ । ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଠେଲି ମୋତେ ସ୍ୱପ୍ନ ଆଡ଼କୁ ଯିବାକୁ ଦିଅ ।" (୧)

ଆଧୁନିକ ମଣିଷ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ । କେତେବେଳେ ସମୟ ନଥାଏ ତା ପାଖରେ ବାସ୍ତବତାର ମାପକାଠିରେ ନିଜକୁ ମାପିବା ପାଇଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରେନା, ନିଜର ସ୍ଥିତି କଣ, ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସବୁକିଛି ସେ ଭୁଲିଯାଏ । ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ସାମିଲ କରିଦିଏ । ଜରୁରୀ କାମ କହି ମିଛ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ଭାବେ ଧାଇଁଚାଲେ । ଜଗତର ମାୟାବନ୍ଧନ ଭିତରେ, ମାୟା ମଣିଷଟେ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହେବାକୁ ପଡ଼େ ଏବଂ ଖୋଦ୍ ନିଜେ ଶିକାର ପାଲଟି ଯାଏ ।

ମାୟାମୋହ ସଂସାରରେ ମଣିଷ ବନ୍ଧା । ସବୁବେଳେ ସେ ଲୋଭଗ୍ରସ୍ତ । ଲୋଭସମ୍ବରଣକୁ ଆୟତ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ । ଲୋଭକୁ ନିଜର ପୋଷାକ ଭଳି ପରିଧାନ କରି ଚାଲିଥାଏ । ସମୟ ପାଇଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି ଲୋଭସମ୍ବରଣ ଭିତରେ ଆକୃଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ଥାଏ । "ଦୁଇ ନମ୍ବର ଧନ୍ଦା ! ବୁଝିଲ ଭାଇନ୍ନା ! ବର୍ଷ କେଇଟାରେ ଲାଲେ ନାଲ୍ ହୋଇଯିବା ଧନ୍ଦା । ତୁମକୁ ଏକା କରିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ । ନେଇ ଆଣି ଥୋଇବି ମୁଁ । ତୁମେ କେବଳ ଟଙ୍କା କେଇଟା ଖଟେଇବ । ଲାଭର ଫିଫ୍‌ଟି ଫିଫ୍‌ଟି । କଣ ଚିନ୍ତାକଲ ?" (୨)

ସାମ୍ପ୍ରତିକ ସ୍ଥିତିରେ ମଣିଷ ବଂଚିବାକୁ ନେଇ ସେ ସନ୍ତୋଷଜନକ ନୁହେଁ । ସବୁବେଳେ ଅସନ୍ତୋଷରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରୁଛି ଏବଂ ସେ ଅର୍ଥହୀନ ଜୀବନ ବଂଚୁଛି । ଏହିଭଳି ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଉପନ୍ୟାସରେ ରହିଛି । ମଣିଷର ବିବର୍ତ୍ତନର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । "ଶୁଣ ନାବାଳକ ପ୍ରେତ ! ଯେଉଁ ବଂଚିବା ଲୋଭରେ ତୁମେ ଶବକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ମାରୁଛ, ହୁଏତ ତୁମେ ପାରିବ ମାତ୍ର ସେ ବଂଚିବା କେବଳ ବଂଚିବା ପଛରେ ଗୋଡ଼େଇ ଗୋଡ଼େଇ ବଂଚିବା । ପ୍ରଲୋଭନର ପୁର୍ନଜନ୍ମ ସବୁବେଳେ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ । ତୁମେ ପୁଣି ଅଧା ଜୀବନରୁ ଠିକ୍ ଏଇଠିକୁ ଫେରିଆସିବ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲି ।" (୩) ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମାତ୍ରେ ମୃତ୍ୟୁ ସତ୍ୟ । ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟ ବ୍ୟବଧାନ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ଅନେକ କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଂପାଦନା କରିବାର ଅଛି । ଯାହା ପାଇଁ ସମାଜକୁ ଆସିଛି ସେଥିପ୍ରତି ସଚେତନ ହେବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ପାଇଁ ତଥା ପରିବାର ପାଇଁ ସମୂହ ରୂପରେ ସମାଜ ପାଇଁ ତାହାର ଦାୟିତ୍ୱବୋଧ ରହିଛି । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଂପାଦନା ନ ହୋଇ ଥିଲେ ତାହା ଆତ୍ମାକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳେ ନାହିଁ । ତାହା ଆତ୍ମା ସଦାସର୍ବଦା ଘୁରିବୁଲେ । "ଦେଖ ଖାସ୍ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୋଷିବା ପାଇଁ ଯମ ମୋତେ ମରଣ ମୁହଁରୁ ଫେରାଇ ଆଣିଲା । ଏବେ କ'ଣ କରିବି କୁହ ? ଯେଉଁ ଡାଳ ଧରୁଛି ସେହି ଡାଳ ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଛି । ତୁମକୁ ଚଳେଇବି କିପରି ? ନିଜେ ବଂଚିବି କିପରି ?" (୪)

ଚିନ୍ତା ଚେତନା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ଲାଗେ । ତଥାପି ସେ ନିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଅଣ୍ଟାଭିଡ଼ି ଦୁନିଆ ଆଗରେ ବାଟ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼େ । ଥକିପଡ଼ି ପୁଣି ସଳଖ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୁଏ । ଏ ଦୁନିଆ ତାକୁ ଆଗକୁ ନେଇ ଏମିତି ଏକ ପରିସ୍ଥିତି, ସମୟ ଏବଂ ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ତାକୁ ଛିଡ଼ା କରାଇ ଦିଏ; ଯେ ସେ ଅସହାୟ ହୋଇ ପଡ଼େ । ସବୁ ଚିନ୍ତା ଚେତନା ମଧ୍ୟରେ ବଂଚିବା ନିଶା ତାକୁ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବାଟ ଫିଟାଇ ଦିଏ । ସମାଜକୁ କାହିଁକି ସେ ଆସିଥିଲା ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ ସେ ଉତ୍ତର ପାଇ ପାରେନା । ଉତ୍ତର ବିନା ସେ ଆଗକୁ ହିଁ ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ଉତ୍ତର ବିନା ପ୍ରଶ୍ନର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନଥାଏ । ଯେଉଁଟି ଉତ୍ତର ନାହିଁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ହିଁ ରହିଯାଏ । ପ୍ରଶ୍ନ ତଳୁ ଉତ୍ତରକୁ ଖୋଜି ପାଇ ପାରେନା । କେବଳ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ମଣିଷ ହିଁ ରହିଯାଏ । ସେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଯାଇଛି ସତ କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟହୀନ ହୋଇ । ଅନେକଙ୍କୁ ସେ ଭେଟିଛି ଏବଂ ଅନେକଙ୍କ ସମ୍ସର୍ଶରେ ଆସିଛି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଚାରୁଛି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇପାରୁ ନାହିଁ । ସେ ସେଇଭଳି ଏକଲା ପଣକୁ ନେଇ ଧାଇଁ ଚାଲିଛି । ସେ କେଉଁଥିରେ ସୁଖ ପାଇ ପାରିନାହିଁ । ନା ପରିବାର, ସ୍ତ୍ରୀ, ଚାକିରୀ ସର୍ବୋପରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପରେ ବି ସେ ଅସୁଖୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । "ମୁଁ ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ଭୟ କରେ ବୋଲି ଆତ୍ମହତ୍ୟାକୁ ପାପ ବୋଲି କହେ । ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଥିବା କାହାକୁ ମୁଁ କ୍ଷମା କରିପାରିବିନି – ସେ ମଣିଷ ହେଉ କି ପ୍ରେତ ।" (୫)

ସମୟର ଅତିକ୍ରମ ସହ ସେ ଅନେକ କିଛି ଅତିବାହିତ କରିଦେଇଥାଏ । ସମୟ ସହ ତାଳ ଦେଇ ଚାଲିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଯାହା ସେ କରିପାରେନା । ସମାଜରେ ଅନେକ ଘଟଣା ତାହା ସମ୍ମୁଖରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ତାହାକୁ ସେ ଦେଖି ନଦେଖିଲା ଭଳି ଅଭିନୟ କରିଥାଏ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଅନେକ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ । ସେ ଧାଇଁ ଚାଲିଥାଏ ବ୍ୟସ୍ତତାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ଏବଂ ସେ ଯେଉଁଯେଉଁ ମାନଙ୍କୁ ଭେଟିଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ମିଛ କହି ଚାଲିଛି । ତାହାର ସ୍ଥିତି, ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କଣ ସେ ଜାଣି ପାରେନା ।

ଜୀବନର ଆରମ୍ଭରୁ ମଣିଷ ସମାଜକୁ ଆଧାର କରି ହିଁ ବଢ଼ିଚାଲେ । ଏହି ସମାଜରୁ ତା'ର ହେତୁ ହେବା ପରଠୁ ହିଁ ସଂଘର୍ଷର ମୂଲ୍ୟ ବୁଝେ । ଉପନ୍ୟାସଟିର ନାୟକ ବଂଚୁଥିବା ସମୟ ଓ ସମାଜ କିପରି ସଂଘର୍ଷପୂର୍ଣ୍ଣ ପରି ତାକୁ ଛିଡ଼ାକରୁଛି । ଦୁନିଆ ସାମ୍ନାରେ ତାହା ହିଁ ଔପନ୍ୟାସିକ କଳା କୌଶଳ ଦ୍ୱାରା କରିଛନ୍ତି ପରିବେଷଣ । 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ' ଏକ ସାମାଜିକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମସ୍ୟା ମୂଳକ ଉପନ୍ୟାସ । ଭାଙ୍ଗି ପଡୁଥିବା ସଂପର୍କକୁ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଗକୁ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କଲାବେଳେ ତାର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥ, ପରିବାର ଏବଂ ସମାଜର ସଂସ୍କାରପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀତି ନିୟମ, ଉପନ୍ୟାସର ଚରିତ୍ର ସେଇପରି ଜୀବନକୁ ଭୋଗି ଭୋଗି ଚାଲିଛି ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ । ଅନେକ ସମୟରେ ଦେଖା ଯାଏ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଭୟ ସମାଜ ଓ ପରିବାର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦୋଳାୟମାନ ସ୍ଥିତିରେ ନିଜକୁ କେଉଁ ଠାରେ ସୁରକ୍ଷିତ କରି ରଖିବ; ସେ ସଂପର୍କରେ ତାକୁ ଅନେକ ପରିଣାମର ଆବେଗ ସହ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକର ପରିସ୍ଥିତି ତାହା ହିଁ ଘଟିଛି ।

ତମାମ୍ ଉପନ୍ୟାସଟି ଚରିତ୍ରର ବହୁଳାଂଶରେ ଗଠିତ ନହୋଇ ଯେଉଁ ନାୟକ ଉପରେ ହିଁ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୋଇଛି ସେ ଯେ ଆମ ଭିତରୁ ଜଣେ, ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ନପାରେ । ନାୟକଟି ସମଗ୍ର ମାନବ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରତିନିଧି କରିବା ଭଳି ଏକ ସାର୍ଥକ ଚରିତ୍ର । ଅନେକ ସମୟରେ ମନେହୁଏ ସ୍ୱୟଂ ଔପନ୍ୟାସିକ ଯେପରି ଏହି ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ଭୂମିକାରେ ହୋଇଛନ୍ତି ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ । ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟ; ଜଣେ ଲେଖକ ନିଜ ଅନୁଭବ ଓ ଅନୁଭୂତିକୁ କଳାତ୍ମକ ରୂପ ଦେବା ବେଳେ କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ନିଜକୁ ଉପସ୍ଥାପନା କରନ୍ତି । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭୀମ ପୃଷ୍ଟିଙ୍କୁ ଏ ଉପନ୍ୟାସରେ ଏକ ଚରିତ୍ର ମ୍ନରୁ ବାହାର କରିଦିଆଯିବ କିପରି ? ତମାମ୍ ପୁରୁଷ ଜାତିର ଅସହାୟବୋଧକୁ ସେ ଯେପରି ନିଜ ବୟସର ସୋପାନଗୁଡ଼ିକରେ ଭୋଗୁଛନ୍ତି ତାହା ପୁଣି ମାଧ୍ୟମ କରି ସାମୁହିକ ମଣିଷର ଯୁଗ - ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ କରିଛନ୍ତି ରୂପାୟନ । ମଣିଷ ମାତ୍ରକେ ହିଁ ଅସହାୟ । କେତେବେଳେ ନିଜ ପାଖରେ କେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ । ତଥାପି ତାହାର ସୁଖ – ସନ୍ଧାନୀ ମାନସିକତାର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟେ ନାହିଁ । ସେ ଖୋଜିବୁଲେ ସୁନ୍ଦର ଜୀବନ ବଂଚିବା ନିମନ୍ତେ ବାଟଟି । ସେ ଚାଲେ, କୁଆଡ଼େ ଚାଲେ ତାହା କେବଳ ତାହାର ଆତ୍ମସତ୍ତାଟି ହିଁ ଜାଣେ । ଉପନ୍ୟାସର ନାୟକ ସେହିଭଳି ଜଣେ ଜୀବନ ସନ୍ଧାନୀ ଯିଏ ଚାଲିଛି ବଂଚିବାର ମୋହରେ, ସୁଖର ସନ୍ଧାନରେ । ଯେଉଁଠି ତାହାର ପରିବାର, ତାହାର ସମାଜ ଏବଂ ତାହାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନ ହୋଇପାରୁଥିବ ସୁରକ୍ଷିତ ।

ଔପନ୍ୟାସିକ ଭୀମ ପୃଷ୍ଟି ଯେଉଁ ମାନବିକତାର ସ୍ୱର ଶୁଣାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ; ତାହା ସଫଳତା ପାଇଛି ମଣିଷର ଅସହାୟତାକୁ ପୁଞ୍ଜି କରି । ସେ ଦିଗରୁ ବିଚାର କଲେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପୃଷ୍ଟିଙ୍କ ଏହି 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ' ଉପନ୍ୟାସଟି ସାମାଜିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସ୍ୱୀକାର କରି ଗଢି ଉଠିଥିବା ମଣିଷ ଜୀବନର ସାର୍ଥକ ଉଦାହରଣ, ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକେ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ । ଆଧୁନିକ ମଣିଷର ଅସହାୟତାବୋଧକୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଉପସ୍ଥାପନା କରି 'କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ' ଉପନ୍ୟାସଟି ଯେପରି ସାଫଲ୍ୟ ବିମଣ୍ଡିତ ହୋଇଛି ତାହା ଆମ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଚେତନା ଜନିତ ନୂତନ ଉପସ୍ଥାପନାକୁ ଆଗକୁ ଦୁଇ ପାଦ ନେବାରେ ହୋଇ ପାରିଛି ଏକାନ୍ତ ସକ୍ଷମ ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧. ପୃଷ୍ଟି ଭୀମ, କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଛ ରୁହ ; ପଂଚଭୂତ, ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରକାଶ, ପଶ୍ଚିମା ପବ୍ଲିକେଶନ, ୧୮୮୨, ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୨୧, ପୃଷ୍ଠା –୨୫।

୨. ତତ୍ରୈବ, ପୃଷ୍ଠା – ୧୫

୩. ତତ୍ରୈବ, ପୃଷ୍ଠା – ୫୨

୪. ତତ୍ରୈବ, ପୃଷ୍ଠା – ୧୩

୫. ତତ୍ରୈବ, ପୃଷ୍ଠା –୪୭

❖ ❖ ❖